

**Φασουλής και Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ὑπ' ὄψει μας λαβόντες
κι' ὀλίγον σκοῦρα, Ἕλληνες, τὰ πράγματα ἰδόντες,
πλὴν βλέποντες πῶς κι' ἡ πατρίς τελείως κατεστράφη,
λακτίζομεν τοὺς βουλευτὰς μὲ τὸ σικτιρ-πιλάφι,
καὶ ὡς ἡμέραν ἐκλογῆς, συνάρσει τοῦ Κυρίου,
ὀρίζομεν τὰς τέσσαρας τοῦ Ἰανουαρίου,
καὶ ὡς ἐνάρξεως βουλῆς σημαντικὴν ἡμέραν
αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ μηνὸς τὴν εἰκοστὴν δευτέραν.
Καὶ τοῦτο τὸ διάταγμα μὲ τρόπο ἐκολληθῆ
σὲ κάθε πόρτα τῆς βουλῆς, κι' ἐτρόμαξαν τὰ πλήθη,
καὶ γενικὴ συγκίνησις καὶ δυσθυμίαι ἦτον,
καὶ ὁ Φωτήλας ἔφθασεν ἀπὸ τῶν Καλαβρῦτων,
καὶ εἰς τὸ Κοινοβούλιον ἐπήγαγε τρεχάτος,
διότι ἔμαθε κι' αὐτὸς πῶς χάνεται τὸ κράτος,
πλὴν μύλις τρέχων ἔφθασε κι' ἀσθμαίνων ἐκεῖ πέρα
τοῦ κόβει τὸ διάταγμα ἐκεῖνο τὸν ἀέρα,
βλέπει τὴν πόρτα σφαιλιστὴ καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα
καὶ τὰ πορτοπαράθυρα ἐρημητικῶς κλεισμένα.
Ἐνῶ δὲ γύρω ἔχασκε καὶ σαστισμένος ἦτο
κι' ἄμφω τῶ χεῖρε, Περικλῆ, κατεσταυροκοπεῖτο,
ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ μὲ τόνον φρικαλέον:
«τὰ πάντα διαλέλυται, οὐκ ἔστιν ὧδε πλέον».
Καὶ τότε πρὶν ὁ δυστυχῆς μ' ὠχρότητα θανάτου
ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του κι' ἐπῆγε ἰστὴ δουλειά του.
Ἄλλὰ κι' ὁ Βαλασσόπουλος, ὁ βουλευτὴς τῆς Σπάρτης,
κι' αὐτὸς ἰστὴν τοιχοκόλλησιν αὐτόπτης ἦτο μάρτυς,
καθὼς καὶ ἄλλοι ἀμύπολλοι τῶν δρόμων πατριῶται
καὶ ὄψεως καὶ θέσεως ἐλεεινῆς ἱππόται.
Καὶ νὰ! ὁ Τράκας, Περικλῆ, μ' ἐκείνη του τὴν κλάρα
ἰστὸν Δεληγιάννη ἔτρεξε μὲ πόνο καὶ λαχτάρα,
τρεις τρεις τῆς σκάλας τοῦ σπητιοῦ τὸν βλέπεις ν' ἀνεβαίνει
μὲ φάτσα κατακόκκινη κι' ἀναπνοὴ πιασμένη.
Π.—Κι' ὁ Δεληγιάννης Φασουλῆ;
Φ.— Εἰς ἀριθμοὺς σκυμμένος
εἰργάζετο ἀκάματος γιὰ τὸ πτωχεῦον γένος
καὶ ὦρα ὦρα ἰστὸν πύρρον μὲ πυρῶμένο μάτι
γιὰ σίγουρα νὰ προσκληθῆ ἀπάνω ἰστὸ Παλάτι,
διότι ἔμαθ' ἐκ πηγῶν ἀγνώστων κι' ὑπογείων
πῶς ἔδωσε περκαίτησιν κρυφὰ τὸ Ἰπουργεῖον.
Π.— Πλὴν ἄλλαι Θεόδωρῃ βουλὰ καὶ ἄλλαι βασιλέως,
δι' ἄλλους δὲ ἡ εὐνοια καὶ τῆς Αὐλῆς τὸ κλέος.
Φ.— Τὸν Τράκαν ὁ Θεόδωρος περίεργος κυττάζει,
κι' ἐκεῖνος «Σχίσε τὰ χαρτιά» μὲ πόνο τοῦ φωνάζει.
Φασκέλωσε τὰ νούμερα, τὰ καλαμάρια πέτα,
γιατὶ μας ἐξεκούμπισαν μὲ δύο λόγια σκέτα.
Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, ὁ πρῶν στρατηλάτης

ἐπλήσθη μένουσ τρομεροῦ κι' ὀργῆς ἀγριωτάτης,
κι' ἐκείναις ἢ μπαρμπέταις του ἢ καλοκτενισμέναις
ἀμέσως ἐσηκώθησαν σὰν ἀνατριχισμέναις,
κι' ἐζάρωσαν τὰ φρύδια του κι' ἐθόλωσαν τὰ μάτια,
κι' ἀνθόνερο τοῦ ἔφεραν καὶ μόσχο δρὸ κανάτια.
Καὶ τότε τὰ φουσατά του ἰστὸ σπῆτι του συνάζει
καὶ τὸ κακὸ ποῦ ἔπαθε φῶς φανερὰ φωνάζει,
καὶ ὁ καθένας ἀρχινᾷ τὸ ντέρτι του νὰ λέη,
κι' ἠκούσθη θρήνος ἐν Ραμᾶ, Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει.
Π.—Κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος;
Φ.— Κι' ἐκεῖνος ὁ καυμένος
τὸν Χατζηπέτρο ἰστὸν πρόσμενε κατακαμαρωμένος,
ἀλλὰ σὰν ἔμαθε κι' αὐτὸς τὰ θλιβερὰ μαντάτα,
ἐφώναζε τοὺς προφανεῖς καὶ τὰ καπετανάτα,
κι' εὐθὺς συνῆλθεν ἔντρομον τῶν προφανῶν τὸ κόμμα
κι' εἰς πᾶσαν ὄψιν ἐβλεπεσ τοῦ Λεμονῆ τὸ χρῶμα.
Π.— Ἄλλ' ὅμως τὴν διάλυσιν ἐσὺ πῶς τὴν νομίζεις;
διότι πρέπει πάντοτε νὰ μὲ δικαλωτίζης.
Φ.— Οἱ συμπολιτευόμενοι τὴν βλέπουν σωτηρίαν,
ἢ δὲ ἀντιπολίτευσις φρικτὴν πανολεθρίαν.
Π.—Κι' ἐσὲνα πῶς σοῦ φαίνεται;
Φ.— Μοῦ φαίνεται ἕνα γλέντι
ὅπου θὰ χάσῃ, Περικλῆ, ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη.
Καὶ μέσα ἰστὴν πρωτοχρονιά καὶ μὲ τὸ τρίτσο τίρο
σὲ κάθε σπῆτι βουλευτοῦ ἐγὼ θὰ φέρνω γύρο,
καὶ ἂν ὡς ἀνεξάρτητος πολίτης εἰμπορέσω
ἀπὸ κανένα τενεκὲ τραμποῦκο νὰ βαρέσω,
πκρὸτ ντοννέρ, βρέ Περικλῆ, θὰ τρέξω ἐν τῷ ἄμα
νὰ τὸν ποντάρω φανερὰ ἰστὸν Φάντε καὶ ἰστὴ Ντάμ.
Π.— Ὁ κόσμος, βρέ, χωρὶς ψωμί θὰ μείνη καὶ σου
καὶ σὺ μονάχα σκέπτεσαι παυσέταις καὶ τραμποῦκο.
Φ.— Τὶ νὰ σοῦ ἰπῶ, βρέ Περικλῆ!... τὰ ὄνειρα τοῦ γ
τὸ Στέμμα τὸ ἀνεύθυνον, τοὺς νόμους τοὺς κειμένους
αὐτὰ τὰ ἰσοζύγια περισσευμάτων πλήρη,
τῶν φόρων τὰ φορτώματα γιὰ κάθε κακομοίρη,
τὰ βδελυρὰ τεχνάσματα καὶ τὰς δολορραφίας,
τὰ σχέδια καὶ τὰς ἀρχὰς ἐκάστης συντροφίας,
τὰς δικλύσεις τῶν βουλῶν καὶ τὰς διχθηλώσεις,
τῶν προφανῶν κι' ἐπιφανῶν τὰς νέας ἀποχρώσεις,
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν μετὰ τοῦ Δεληγιάννη,
κάθε σωτήρα τοῦ λαοῦ καὶ κάθε μπεχλιβάνη,
τοὺς λόγους τῶν πατριωτῶν, τὸ ψέμμα, τὴν ἀλήθειαν
τὴν ἀτιμίαν τὴν τιμὴν, καὶ τὰλλα κολοκύθια,
σ' ἕνα καζάνι ὄλ' αὐτά, βρέ Περικλῆ, τὰ βάζω
καὶ κάθε πνεῦμα πονηρὸν σὰν μάγισσα φωνάζω,
καὶ ψάλλων Σολωμονικῆς ἀλλόκοτο τροπὰρι
ἀρχίζω τὰνακάτωμα μ' ἕνα πλατὺ χουλιάρη,
καὶ τὰ τινάζω μ' ἕνα φτοῦ ἀπάνω ἰστὸν ἀέρα,
καὶ ὅλα πᾶν ἰστὸ διάολο κι' ἀκόμη παραπέρα.
Π.— Τί λές, μωρέ;
Φ.— Ἐν ὄσω ζῆς ἰστὴ γῆ τὴ δοξασμένη
ποτὲ μὴν κλαῖς καὶ μὴ γελάς γιὰ ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ
κι' ἂν θέλῃς πάντα ἡσυχὰ νὰ ἔχῃς τὰ μωαλά σου,
ὅ,τι κι' ἂν βλέπῃς γράφει το ἰστὴν περιφέρειά σου.
Πολλάκις σ' ἐσυμβούλευσα, μὰ σὺ δὲν βάζεις γνῶσι.
Π.— Ἐλα λοιπὸν τὸ ζύλο μου νὰ σὲ ζυλοφορτώσῃ.

